

Heart Cry - “Kracht van omhoog”

In verband met zijn basisthema *Opwekking* citeert Arjan Baan het oude artikel *Pinkstervuur in de dorpskerk* uit het bekende Pinksterblad *Kracht van omhoog*¹. Een predikant leed onder het feit dat zijn gemeente geestelijk gesproken op een “ijskast” leek. Op een dag van het gedenken van het historisch Pinksteren bad hij o.a. “*Ach Heere, openbaar nu nog eenmaal uw kracht*”. Bij het zingen van het lied “*Ruis, o Godsstroom der genade*” hoorde hij plotseling een “ruisen van de Geest”. Daarop bad hij “*Kom nu, gezegende Geest, kom nu en daal als in de dagen vanouds op ons neer*”. Hij hield een korte preek van ongeveer een kwartier. Daarna stopte hij plotseling omdat hij opnieuw dat ‘ruisen van de Geest’ hoorde. Hij riep uit: “*O God, laat Uw vuur nu vallen op onze gemeente en laat wonderen en tekenen gebeuren door de naam van Uw heilig Kind Jezus*”. De tweede helft van dat gebed is een citaat uit de unieke gebeurtenis in Handelingen 4:23-31. Dat gemeentelieden tot belijdenis van zonde kwamen, zag die predikant als antwoord op zijn gebed en als een opwekking in de gemeente.

De unieke geschiedenis in Handelingen 4 – de situatie in een dorpskerk

Is het mogelijk om “Pinkstervuur in de Dorpskerk” één op één te vergelijken met de historische gebeurtenis in Jeruzalem in Handelingen vier?

* **De unieke situatie in Jeruzalem.** De apostelen Petrus en Johannes waren gearresteerd om hun getuigenis aangaande de *opgestane* Jezus en een *genezing* in de naam van Jezus. Zij moesten voor de Joodse oversten, oudsten en schriftgeleerden verschijnen. Deze legden hun een spreek- en leerverbod op gezag van de Naam Jezus op. Het is de eerste vervolging van christenen die in Handelingen vermeld wordt.

De situatie in die dorpskerk echter betrof een blijkbaar geestelijk dode gemeente, zonder vervolging, arrestatie, spreekverbod en dreigingen van de kant van een kerkelijke leiding.

* **Het gebed van de apostelen na hun vrijlating en van andere gelovigen.** Tegen de achtergrond van de rebellie tegen “de Here en zijn Gezalfde” baden zij om “met alle vrijmoedigheid **Gods Woord te spreken**” (4:24-30; vgl. Ef 6:19). Immers, alleen Gods Woord is het levende zaad, waardoor zondebesef, bekering en geloof gewekt worden met behulp van de Heilige Geest (Lk 8:11; Jak 1:18,21; 1Pe1:23; Joh 16:8) – *niet* een of andere mystieke ervaring van een ‘bruisen van de Geest’. Dat staat overigens niet eens in vers 4:31.

Het gebed van die predikant daarentegen ging over een “*opnieuw neerdalen van de Geest*”. Voor een dergelijk gebed is noch in het boek Handelingen noch in de brieven van het Nieuwe Testament een voorbeeld of aansporing te vinden. Integendeel, de Here Jezus had immers gezegd dat de Heilige Geest bij de Gemeente “*tot in alle eeuwigheid*” zou *blijven* (Joh 14:16-17).

Is een uitnodiging van de Geest om “op ons neer te dalen als in de dagen vanouds” niet een *belediging van God*, die de belofte van de Geest aan de Zoon destijds gegeven heeft, een *belediging van Jezus Christus*, die deze belofte “uitgestort heeft” en een *krenking van de aanwezige Heilige Geest*? De Schrift spreekt toch nergens over een hemelvaart van de Heilige Geest uit de Gemeente van Christus, dus ook niet over een ‘opnieuw neerdalen’ *in of op* de Gemeente of op enkelingen?

* De Here Jezus laat in zijn voorlezen en uitleg van de profetie van **Jesaja 61:1-2a** doelbewust vers 2b (“een dag der wrake van onze God”, d.i. de oordeelsdag) weg. Hetzelfde doet Hij met zijn citaat van Johannes de Doper over een “doop met vuur” (Vgl. Mt 3:10-12 met Hand 1:5 en zodoende ook door de apostel Petrus, Hand 11:19). De Here Jezus is immers niet gekomen om de wereld te oordelen – **nu** is het (nog) **de tijd van Gods genade in Zijn Zoon, Jezus Christus**. Bijgevolg vinden wij nergens in het boek Handelingen of in de brieven van het Nieuwe Testament een gebed om of ervaring van ‘een doop met vuur’. De predikant daarentegen bad: “*O, God, laat Uw vuur nu vallen op onze gemeente ...*”. Hij bad dus in feite om Gods gericht over zijn gemeente. Wat erg.

Nog erger is het dat hij uit de volgende zondebelijdenissen in zijn gemeente concludeerde dat deze het gevolg van ‘Gods vuur op de gemeente’ respectievelijk *Gods* antwoord op zijn gebed was. En daarmee verblindde en misleidde hij velen die zijn verhaal lazen of hoorden – zelfs nu tot op de huidige dag.

¹ J.E. van den Brink, *Kracht van Omhoog*, 19.5.1956, jaargang 23. Het artikel is beschreven door Jan van Gijs

Christus moest ook tegen de gemeente in Sardes zeggen: “Ik weet uw werken, dat u de naam hebt dat u leeft, maar **u bent dood**”. Waarom raadt Hij niet aan om te bidden om een ‘doop met vuur’, maar zegt Hij: **“Bekeert u”** (Op 3:1-6)? In Laodicea zag het er droevig uit. Die gemeente kreeg o.a. de vermaning: “Koop ogenzalf om uw (geestelijk blinde) ogen te bestrijken, opdat u mag zien...Wees dan ijverig en **bekeer u**”(Op 3:14-22).

Gehoorzaamde men aan Zijn bevel, dan zou men eventueel hebben kunnen spreken van een ‘opwekking’, hoewel dat in een dergelijk verband geen Bijbels begrip is (vgl. ook Hand 19:8-10,18-20).

*** Vergeving - los verkrijgbaar zonder concrete bekering?**

Jezus’ uitdrukkelijke opdracht aan de eerste evangelist (zendeling) onder de niet-Joden, de apostel Paulus, was, om door Gods Woord hun “de ogen te openen, **opdat zij zich bekeren van ... tot, opdat** zij vergeving van zonden ... zouden ontvangen door het geloof in Mij” (d.i. Jezus Christus, Hand 26:18-20).

De apostel Johannes wijst er nadrukkelijk op dat het eeuwige leven in de Zoon is. “Wie de Zoon heeft, heeft het leven; wie de Zoon van God niet heeft, heeft het leven niet” (1Joh 5:10-12). Er staat *niet*: wie zijn zonden beleden heeft, heeft het eeuwige leven. Zei de Heer niet Zelf dat men “van Boven” (uit God) geboren moet zijn (Joh 3:3,5,7)? Deze ‘wedergeboorte’ schenkt God via **zijn Woord** (Jak 1:18).

*** (Openbare) zondebelijdenis – garantie dat ze oprecht, concreet en volledig is?**

Vooraf bij openbare schuldbelijdenissen is oppassen geblazen. Sommigen *uitvergrooten* hun zonden omdat zij denken God daarmee te verheerlijken die hen uit een dergelijk ‘diepe put’ gered heeft. Het verhaal over hun oude leven of zonden staat dan in geen verhouding tot hun korte getuigenis over Gods ingrijpen in hun leven. Sommige (jonge) toehoorders kunnen door een dergelijk uitvoerige zondeverhaal zelfs op het idee komen om hetzelfde uit te proberen. God wordt alleen verheerlijkt door de waarheid endoor het benadrukken van Zijn genade!

Sommigen belijden zonden om interessant te doen, soms zelfs zonden die zij niet begaan hebben. Het hart van de mens, zijn inwonende zondige natuur, is nu eenmaal “arglistig boven alles, ja verderfelijk is het” (Jr 17:9) – ook in een wedergeboren christen! De ‘oude mens’ in hem en haar heeft zich immers niet bekeerd, hij kan dat ook niet. De ‘oude mens’ is ook geen demon die ‘uitgedreven’ kan en moet worden. God heeft de ‘oude mens’ in Jezus Christus aan het kruis *veroordeeld*, de ‘oude mens’ is in Christus *mee gekruisigd*. “Laat dan de zonde (de ‘oude mens’) niet langer als koning heersen” – ook niet bij het al of niet in het openbaar schuld belijden (Rom 6).

Is een gemeente lauw of zelfs dood in Jezus’ ogen, zou het dan niet voorde hand liggen om met **Psalm 139:23-24** eerst te bidden om Bijbelse zelfkennis? Immers, ook voor ons geldt: “Ja, *ieders* binnenste en hart is *ondoorgrondelijk*” – ook voor iedere seculiere psychologie (Ps 64:7b). Alleen God kent “de geheimenissen des harten” (Ps 44:22). Groeiende Bijbelse zelfkennis leidt dan tot groeiende mensenkennis en zodoende tot geestelijk inzicht in de situatie van de gemeente. Dan worden we ook barmhartiger en zullen het niet in ons hoofd halen om over haar ‘vuur van de hemel’ of ‘vuur van de Geest’ (= Gods gericht) te bidden. Wij leven toch zelf uitsluitend van de overvloedige **genade** van de Here Jezus? (Joh 1:16)?

Els Nannen, februari 2014